

Sygn. akt II BP 16/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa A. R. przeciwko 1) Towarzystwu Opieki nad Zwierzętami w Polsce Okręg w L., 2) Towarzystwu Opieki na Zwierzętami w Polsce, 3) Towarzystwu Opieki nad Zwierzętami w Polsce Okręg w W.

o wynagrodzenie za czas pracy w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie, odszkodowanie, ustalenie stosunku pracy, wydanie świadectwa pracy, zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lutego 2012 r.,

na skutek skargi strony pozwanej Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Polsce Oddział w L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 26 maja 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 maja 2009 r. w pkt I ustalił, że powódkę A. R. łączył z pozwanym pracodawcą Towarzystwem Opieki nad Zwierzętami w Polsce Okręgiem w L. stosunek pracy w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 27 lutego 2006 r.; w pkt II nakazał pozwanemu wydać powódce świadectwo pracy za okres od 1 stycznia 2002 r. do 27 lutego

2006 r.; w pkt III zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16.284 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W dniu 26 maja 2011 r. pełnomocnik pozwanego Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami w Polsce Okręgu w L. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 maja 2009 r. Zaskarżając powyższy wyrok w całości skarżący, w podstawie skargi powołał zarzut naruszenia art. 3 k.p. poprzez wydanie wyroku w stosunku do podmiotu niebędącego stroną w sprawie i nieposiadającego biernej legitymacji procesowej w chwili wydania zaskarżonego wyroku. Uprawdopodobniając szkodę wyrządzoną przez wydanie zaskarżonego wyroku pozwany wskazał na dowody znajdujące się w aktach sprawy komorniczej.

Ponadto skarżący podniósł, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, bowiem brak „możliwości” do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Ostatecznie wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 3 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje w art. 424¹ § 2 k.p.c., który dopuszcza możliwość żądania stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku także sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, jednakże dopuszczalność skargi uzależniona jest wówczas od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Pojęcie wypadku wyjątkowego dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem wyroku ocenianych w kontekście naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, jak i przesłanek, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych do zaskarżenia orzeczenia.

Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie w skardze, stosownie do treści art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., że zachodziły takie uzasadnione obiektywnie okoliczności, które uniemożliwiły stronie zaskarzenie wyroku w drodze dostępnych środków prawnych. Wykazanie wystąpienia wyjątkowego wypadku uzasadniającego wniesienie skargi, stanowi samoistny element skargi i należy do jej wymogów konstrukcyjnych, którego brak nie może być przez stronę naprawiony. Okoliczności, w jakich doszło do niezaskarżenia wadliwego z punktu widzenia strony orzeczenia, mają zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności subsydiarnej Skarbu Państwa, to bowiem strona winna wykazać, że za pomocą dostępnych jej środków prawnych uczyniła wszystko, żeby szkody uniknąć lub zapobiec jej powstaniu.

W niniejszej skardze pozwany nie powołał się na żadne wyjątkowe okoliczności, uniemożliwiające mu wzruszenie będącego przedmiotem skargi wyroku Sądu Rejonowego w drodze kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy.

Wobec powyższych rozważań skarga pozwanego niespełniająca wymagania wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. podlega odrzuceniu z mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c., o czym orzeczono jak w sentencji.